

ק"פ 47026/01/16 - עו"ד שייקה שגב נגד פבל לייקין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ק"פ 47026-01-16 שגב נ' לייקין

לפני כבוד השופט ירון גת	עו"ד שייקה שגב
הקובלים:	
נגד	
הנאשמים:	פבל לייקין

החלטה

לפני בקשת הנאשם, שהועלתה במסגרת טענות מקדמיות, להורות על ביטול האישומים בכתב הקובלנה המתוקן שהוגש נגדו, מטעמים שונים, לרבות מהטעמים כי חלק מהאישומים אינם מגלים עבירה, כי חלקם חוסים תחת הגנת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "**חוק איסור לשון הרע**"), וכי חלקם מהווים פרסום מותר על פי סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע.

הקדמה

עסקין בקובלנה פלילית פרטית שהגיש הקובל, עו"ד שייקה שגב, שהנו בעלים של זכות ציבורית להפעלת מונית, כנגד הנאשם, מר פבל לייקין, שהנו נהג מונית, אשר התקשר עם הקובל בהסכם להפעלת המונית.

בין הצדדים התגלע סכסוך ממושך, שהחל לאחר ההתקשרות העסקית להפעלת המוניית של הקובל. הסכסוך שהתגלע בין הצדדים בעקבות ההתקשרות הביא לריבוי הליכים, הכוללים, בין היתר, הגשת תלונות שונות מצד הנאשם כנגד הקובל או ביחס אליו למשטרה, ללשכת עורכי הדין, למוסד מבקר המדינה ולשלטונות מע"מ. בעקבות הגשת התלונות הנ"ל הגיש הקובל מספר תביעות כנגד הנאשם, בין היתר, תביעת לשון הרע במסגרת ת"א 5770-10-13, אשר נתבררה ונדחתה, ותביעת לשון הרע במסגרת ת"ק 22309-01-16 אשר נתבררה והתקבלה חלקית. כמו כן, הגיש הקובל את הקובלנה שבפניי.

כתב הקובלנה המקורי הוגש ביום 24.1.16 ולאחר שהוריתי לקובל לתקן את כתב הקובלנה נוכח ליקויים בניסוחו, הוגש ביום 19.5.16 כתב קובלנה מתוקן.

על פי עובדות כתב הקובלנה המתוקן, ביום 7.10.07 נערך בין הצדדים הסכם, לפיו הקובל, שהינו בעל הזכות הציבורית להפעלת מונית ("מדליה של מונית"), השכיר את הזכות הציבורית לנאשם. במעמד החתימה על ההסכם מסר הנאשם לקובל שיק בטחון ע"ס ₪ 10,000 כבטוחה לקיום תנאי ההסכם. על פי הנטען בכתב הקובלנה החל משנת 2008 התגלע בין הצדדים סכסוך כספי, שבעקבותיו החל הנאשם במרדף נקמני ובמסכת איומים כלפי הקובל על מנת להוציא ממנו כספים, לרבות ובעיקר במסירת תלונות כוזבות למשטרה, ללשכת עורכי הדין, למוסד מבקר המדינה, לרשויות המס, ליועץ המשפטי לממשלה, לפרקליט המדינה, לעיתונאים ולגורמים נוספים, והכל כשהוא מתנהג בזדון, בניסיון להפליל את הקובל, ובמטרה לבזותו ולפגוע בשמו הטוב, במקצועו ובמעמדו של הקובל במוסד לשכת עורכי הדין.

יצוין, כי כתב הקובלנה המתוקן מחולק לפי "אירועים", כשלכל אחד מהם משויכת הוראת חיקוק נפרדת, כך שלמעשה כל "אירוע" הוא אישום בפני עצמו. על כן, כתב הקובלנה המתוקן מייחס לנאשם 11 אירועים/אישומים, הכוללים עבירות על פי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, עבירת איומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירת עלבון במקום ציבורי על פי סעיף 194 לחוק העונשין.

טרם מתן מענה לכתב הקובלנה העלה הנאשם, באמצעות באת כוחו, עוה"ד מיכל הלבני, מספר טענות מקדמיות וביקש לבטל את האישומים נגדו. הצדדים טענו ביחס לטענות המקדמיות בכתב ובעל פה.

החלטה זו עניינה בטענות מקדמיות אלו. למען הנוחות נדון בטענות שנטענו בהתאם לסדר האירועים/האישומים בכתב הקובלנה.

אישום/אירוע ראשון

על פי הנטען באישום זה, ביום 18.9.11, הגיש הנאשם נגד הקובל תלונה בלתי מבוססת למשטרה בגין אי הנפקת חשבונית מס על סך ₪ 600. ביום 18.9.11 תיק החקירה נסגר. מאחר שאין כל בסיס לתלונה, מאחר שלא היה מקום להגישה מלכתחילה למשטרה, שאינה חוקרת חשדות לביצוע עבירות מסוג זה, ומאחר שהנאשם פעל במכוון על מנת להכפיש את הקובל, טוען הקובל כי הנאשם הוציא את דיבתו רעה בכוונה, ועל כן מייחס לו כתב הקובלנה ביצוע עבירות לפי סעיפים 6 ו-7 לחוק איסור לשון הרע. יוער כי סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע עוסק בעוולה אזרחית ולכן לא ברור מדוע הוא נכלל בכתב הקובלנה.

לטענת ההגנה התלונה למשטרה חוסה תחת ההגנה הקבועה בסעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, שכן מדובר בתלונה עניינית ולא מתלהמת, כך שאין בה לשון הרע, ועל כן כתב הקובלנה אינה מגלה עבירה באישום זה.

לטענת הקובל מדובר בתלונה חסרת כל בסיס, שלא היה מקום להגישה כלל, ובוודאי שלא למשטרה, שאינה הגורם החוקר תלונות מסוג זה, והתלונה אכן נסגרה עוד ביום הגשתה. עוד הוסיף הקובל, כי למיטב ידיעתו ערר שהגיש הנאשם בעניין סגירת התיק נדחה. כמו כן, לטענת הקובל, הוא הנפיק לנאשם את החשבונית הנטענת.

לטענת הקובל, ההגנה הקבועה בסעיף 15(8) מחייבת תום לב לשם התקיימותה. נוכח האמור, והעובדה שהנאשם יצא למעשה למסע גורף להכפיש במזיד אותו ואת שמו הטוב, הרי שלא עומדת לנאשם ההגנה האמורה.

הודעת הנאשם במשטרה במסגרתה מסר את התלונה המדוברת הוגשה לעיוני.

הוראת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע קובעת: **"במשפט ליליאואזרחי בשל לשון הרעתה אזאתה הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת מהנסיבות האלו: ... (8)**

הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליה הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דיין או חוזה, או תלונת שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה; ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה."

הנה כי כן, תנאי להתקיימות ההגנה הקבועה בסעיף זה הוא קיומו של תום לב אצל הנאשם בהגשת התלונה. אף אם די כי הנאשם יעורר ספק סביר בדבר קיומו של תום לב כאמור ואין לדרוש ממנו לנקוט אמצעים לפני הגשת התלונה כדי לבדוק את אמיתותה, ואף אם התלונה, על פניה, היא עניינית ואינה מתלהמת, הרי שמכיוון שבחינת קיומו של תום הלב מושתתת, בין היתר, על בחינה עובדתית של ראיות הצדדים ושל העדויות שישמעו - לרבות בשאלת הבסיס להגשת התלונה, בשאלת כוונתו של הנאשם בעת הגשת התלונה למשטרה דווקא ובשאלת אמונתו באמיתות התלונה, והכל בשים לב לטענת הקובל כי הנפיק את החשבונית המדוברת - לא ניתן להכריע בטענה זו כטענה מקדמית כעת, וניתן יהיה לשוב ולדון בה בהמשך ההליך, לאחר שמיעת הראיות והעדויות בסוגיה.

אשר על כן, בשלב זה, טענת ההגנה ביחס לאישום/אירוע זה, כטענה מקדמית, נדחית.

אישום/אירוע שני

על פי הנתען באישום זה, בשנת 2012 הנאשם הגיש תלונה למשטרה בגין ביצוע עבירות שונות של אלימות והסגת גבול. מאחר שאין כל בסיס לתלונה, ומאחר שהנאשם פעל במכוון על מנת להכפיש את הקובל, מייחס לו כתב הקובלנה ביצוע עבירות לפי סעיפים 6 ו-8 לחוק לשון הרע.

לטענת ההגנה התלונה למשטרה חוסה תחת הגנת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, וכן הקובל כלל אינו מוזכר בתלונה כחשוד, והנאשם אף מציין בתלונה במפורש שאין לו חשוד ספציפי, ועל כן כתב הקובלנה אינו מגלה עבירה באישום זה.

הקובל הסכים, בטיעוניו בעל פה, כי הנאשם אכן לא הזכיר את שמו ואף אמר במפורש כי אין לו חשוד ספציפי, כך שלמעשה אין בהגשת התלונה דין משום לשון הרע כנגד הקובל. עם זאת, הקובל הדגיש כי הנאשם ציין תלונה זו וייחסה לקובל במסגרת תלונה שהגיש נגדו ללשכת עורכי הדין, שהיא נשוא האישום החמישי בכתב הקובלנה, ובכך ביצע עבירה לפי חוק איסור לשון הרע.

הודעת הנאשם במשטרה במסגרתה מסר את התלונה המדוברת הוגשה לעיוני, ומעיון בה אכן ניתן להיווכח כי הקובל כלל אינו מוזכר בתלונה כחשוד, והנאשם אף מציין בתלונה במפורש שאין לו חשוד ספציפי.

בנסיבות האמורות, משאין מחלוקת כי הקובל כלל אינו מוזכר בתלונה כחשוד, והנאשם אף ציין בתלונה במפורש שאין לו חשוד ספציפי, סבורני כי כתב הקובלנה אכן אינו מגלה עבירה באישום זה, באשר אין בו כדי להוציא את דיבתו של הקובל רעה בפני הגורמים שנחשפו לתלונה במשטרה בעת הגשתה. מאחר שתלונה שהגיש הנאשם ללשכת עורכי הדין כנגד הקובל, תלונה שכללה לכאורה גם ייחוס של התלונה האמורה במשטרה לקובל, יוחד אישום ספציפי בכתב הקובלנה, האישום החמישי, הרי שאין מקום לכפל אישומים ואין הצדקה להותיר את האישום דנן בכתב הקובלנה. יש להבחין בין הגשת התלונה במשטרה, אשר, כשלעצמה, כפי שהיא מנוסחת, אינה מגלה עבירה לפי חוק איסור לשון הרע, לבין הגשת התלונה ללשכת עורכי הדין תוך ייחוס התלונה האמורה במשטרה לקובל, אשר היא יכולה לגבש עבירה לפי חוק איסור לשון הרע, באשר יש בה פוטנציאל להוצאת דיבתו של הקובל רעה בפני הגורמים בלשכת עורכי הדין שנחשפו לה.

אשר על כן, אני מורה על מחיקתו של האישום/האירוע השני מכתב הקובלנה המתוקן.

אישום/אירוע שלישי

על פי הנתען באישום זה, ביום 20.3.13, בתום דיון משפטי בבית משפט השלום בתל אביב, הנאשם איים על הקובל כי אם הקובל ימשיך בתביעותיו הוא יפנה לשלטונות מע"מ ולמוסדות לשכת עורכי הדין ולמשטרה. מאחר שאין כל בסיס לפניותיו של הנאשם למע"מ, למשטרה וללשכת עורכי הדין, וכל מטרת הפניות היא להכפיש את הקובל ואת שמו הטוב, הרי שאין המדובר בפעולות הננקטות על פי דין, ומכאן שהנאשם ביצע עבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, וכן ביצע עבירת מהומה ועלבון במקום ציבורי לפי סעיף 194(ב) לחוק העונשין.

לטענת ההגנה הנאשם מכחיש כי איים על הקובל. כמו כן, לטענת ההגנה, אף אם יוכח כי הנאשם אמר את הדברים המיוחסים לו בכתב הקובלנה, הרי שדברים אלו אינם מהווים איום מבחינה משפטית, כך שכתב הקובלנה אינו מגלה עבירה באישום זה.

הקובל טוען מנגד כי מדובר בדברים המהווים אימים, שכן אין כל בסיס לפניותיו של הנאשם למע"מ, למשטרה וללשכת עורכי הדין, וכל מטרת הפניות היא להכפיש את הקובל ואת שמו הטוב, כך שלא מדובר בפעולות הננקטות על פי דין.

ברי כי הכחשתו של הנאשם את אמירת הדברים המיוחסים לו בכתב הקובלנה אינה מהווה בסיס לטענה מקדמית, שכן יש לשמוע ראיות ועדויות על מנת להכריע בסוגיה זו.

טענת ההגנה לפיה הדברים המיוחסים לנאשם בכתב האישום אינם מהווים איום מבחינה משפטית היא טענה מורכבת יותר. מחד גיסא, על פניו, זכותו של כל אדם על פי דין לפנות בתלונה כנגד אחר למע"מ, למשטרה וללשכת עורכי הדין, ועל כן קיים קושי מובנה להוכיח את הרכיב הנסיבתי "שלא כדין" במסגרת היסוד העובדתי של עבירת האיומים. מאידך גיסא, לאור הגדרת עבירת האיומים והגדרת הרכיב "שלא כדין" בפסיקה, בנסיבות מסוימות ומיוחדות ייתכן כי גם איום בתלונה למע"מ, למשטרה וללשכת עורכי הדין יחשב כאיום בפגיעה "שלא כדין". בשים לב לטענת הקובל, לפיה אין כל בסיס לפניותיו של הנאשם למע"מ, למשטרה וללשכת עורכי הדין, וכל מטרת הפניות היא להכפיש את הקובל ואת שמו הטוב, סבורני כי נכון יהיה לשמוע את הראיות ואת העדויות טרם הכרעה בסוגיה זו.

כמו כן, יצוין כי כתב הקובלנה מייחס לנאשם גם עבירה של מהומה ועלבון במקום ציבורי על פי סעיף 194(ב) לחוק העונשין, אך ההגנה לא העלתה טענות ביחס לעבירה זו, והתייחסה רק לעבירת האיומים, הגם שניתן היה להעלות טענות דומות גם ביחס לעבירה זו.

אשר על כן, ועל אף הקשיים המובנים באישום זה, בשלב זה, טענת ההגנה ביחס לאישום/אירוע זה, כטענה מקדמית, נדחת.

בשולי הדברים, אעיר, כי בשים לב למורכבות האמורה, והגם שהטענה המקדמית נדחתה, מוצע לקובל לשקול האם נכון מבחינתו לעמוד על אישום זה.

אישום/אירוע רביעי

על פי הנטען באישום זה, ביום 8.4.13 הגיש הנאשם כנגד הקובל תלונה במשטרה, בה ייחס לקובל שלל עבירות, לרבות עבירות סחיטה באיומים, תחבולה, נטילת נכסים לשם סחיטה, עושק, היזק בזדון, החזקת נכס חשוד, זיוף, עדות שקר, שיבוש מהלכי משפט, אי הנפקת חשבונית מס ועוד. מאחר שאין כל בסיס לתלונה, ומאחר שהנאשם פעל במכוון על מנת להכפיש את הקובל, מייחס לו כתב הקובלנה ביצוע עבירות לפי סעיפים 6 ו-8 לחוק לשון הרע.

לטענת ההגנה התלונה למשטרה חוסה תחת הגנת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע ועל כן כתב הקובלנה אינו מגלה עבירה באישום זה. כמו כן, טוענת ההגנה כי בעניין זה בדיוק הגיש הקובל כנגד הנאשם תביעה אזרחית בבית המשפט לתביעות ולאחרונה ניתן פסק דין המסיים את הסכסוך [ת"ק (ת"א) 22309-01-16 **שגב נגד לייקין** (ניתן ביום 20.7.17)].

הקובל טוען, מנגד, כי מדובר בתלונה חסרת כל בסיס, שהוגשה לאחר ששלח לו מכתב בגין האיומים שהשמיע כלפיו, הכוללת התגוללות בשלל אישומים חמורים, ואשר נסגרה בלא כלום, ואף התביעה המקבילה שהגיש כנגד הנאשם בעניין זה בבית המשפט לתביעות קטנות בעוולת לשון הרע התקבלה חלקית, והנאשם חויב לפצותו. בנסיבות אלו, ומשהוכח שהנאשם יצא למעשה למסע גורף להכפיש במזיד את הקובל ואת שמו הטוב, הרי שלא עומדת לנאשם ההגנה האמורה, באשר הוא לא פעל בתום לב.

כאמור לעיל, אף אם די כי הנאשם יעורר ספק סביר בדבר קיומו של תום לב כאמור ואין לדרוש ממנו לנקוט אמצעים לפני הגשת התלונה כדי לבדוק את אמיתותה, הרי שמכיוון שבחינת קיומו של תום הלב מושתתת, בין היתר, על בחינה עובדתית של ראיות הצדדים והעדויות שישמעו - לרבות בשאלת הבסיס להגשת התלונה, בשאלת כוונתו של הנאשם בעת הגשת התלונה, ובשאלת אמונתו באמיתות התלונה - לא ניתן להכריע בטענה זו כטענה מקדמית כעת, וניתן יהיה לשוב ולדון בה בהמשך ההליך, לאחר שמיעת הראיות והעדויות בסוגיה.

עוד יצוין, כי הגם שבהתאם לדין ממצאי פסק הדין שניתן כנגד הנאשם בבית המשפט לתביעות קטנות אינם מחייבים בהליך הפלילי ופסק הדין אינו מהווה ראיה בהליך הפלילי, באשר מדובר בהליכים שונים, הן מבחינת סדרי הדין ודיני הראיות והן מבחינת היסודות הדרושים להוכחה, והגם ששאלת היכולת לעשות שימוש בדוקטרינת ה"השתק פלוגתא" בהקשר זה היא שאלה מורכבת ותלויה נסיבות [ראו, למשל: רע"פ 2847/10 **ג'ימי צור נגד מדינת ישראל** (פורסם ביום 15.4.10) (להלן: "**עניין ג'ימי צור**")], הרי, שלכל הפחות, יש בממצאי פסק הדין האזרחי כדי להצדיק את דחייתה של טענתו המקדמית של הנאשם בהקשר זה. כמו כן, בשים לב לשוני בין ההליכים, לא ניתן לומר, בשלב זה, כי פסק

הדין בתביעה הקטנה מסיים את הסכסוך בסוגיה זו.

אשר על כן, בשלב זה, טענת ההגנה ביחס לאישום/אירוע זה, כטענה מקדמית, נדחית.

אישום/אירוע חמישי

על פי הנטען באישום זה, ביום 24.7.13 הגיש הנאשם כנגד הקובל תלונה ללשכת עורכי הדין, בה ייחס לקובל גניבת כספי נאמנות שלו על סך ₪ 10,000 ושורה של עבירות נוספות, לרבות טענה שהקובל לא הנפיק לו חשבוניות בגין כספים שקיבל וטענה שהקובל מסר עדות שקר בבית משפט. מאחר שאין כל בסיס לתלונה האמורה ללשכת עורכי הדין, ומאחר שהנאשם פעל במכוון על מנת להכפיש את הקובל, מייחס לו כתב הקובלנה ביצוע עבירות לפי סעיפים 6 ו-8 לפי חוק איסור לשון הרע.

לטענת ההגנה התלונה ללשכת עורכי הדין חוסה תחת הגנת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע ועל כן כתב הקובלנה אינו מגלה עבירה באישום זה. כמו כן, טוענת ההגנה כי בעניין זה הגיש הקובל נגד הנאשם תביעה אזרחית בבית משפט השלום [ת"א (תל-אביב) 55770-10-13], ובתביעה זו אף ניתן פסק דין, שדחה את תביעתו של הקובל בעוולת לשון הרע.

הקובל טוען, מנגד, כי מדובר בתלונה חסרת כל בסיס, הכוללת התגוללות על הנאשם בשלל טענות חמורות. הנאשם יצא למעשה למסע גורף להכפיש במזיד את הקובל ואת שמו הטוב ולהשחיר את פניו והתלונה ללשכת עורכי הדין היא חלק ממסע זה, ועל כן לא עומדת לנאשם ההגנה האמורה בסעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, באשר הוא לא פעל בתום לב. כמו כן, מאחר שבהמשך הנאשם פרסם את דבר תלונתו כנגד הקובל ללשכת עורכי הדין חל גם הסיפא של סעיף 15(8), לפיו **"אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה"**.

כפי שבואר לעיל, אף אם די כי הנאשם יעורר ספק סביר בדבר קיומו של תום לב כאמור ואין לדרוש ממנו לנקוט אמצעים לפני הגשת התלונה כדי לבדוק את אמיתותה, הרי שמכיוון שבחינת קיומו של תום הלב מושתתת, בין היתר, על בחינה עובדתית של ראיות הצדדים והעדויות שיישמעו - לרבות בשאלת הבסיס להגשת התלונה, בשאלת כוונתו של הנאשם בעת הגשת התלונה, ובשאלת אמונתו באמיתות התלונה - לא ניתן להכריע בטענה זו כטענה מקדמית כעת, וניתן יהיה לשוב ולדון בה בהמשך ההליך, לאחר שמיעת הראיות והעדויות בסוגיה.

בהקשר זה יוער, כי טרם התקבלה החלטת לשכת עורכי הדין בתלונה שהגיש הנאשם כנגד הקובל. סבורני, כי טוב היו עושים הצדדים אילו היו מסכימים להמתין עד להכרעת לשכת עורכי הדין בתלונה שהוגשה, או שהיו מסכימים למחוק אישום זה מכתב הקובלנה עד להכרעת לשכת עורכי הדין כאמור, שכן להכרעת לשכת עורכי הדין בקובלנה עשויה להיות השלכה על בחינת שאלת תום ליבו של הנאשם בהגשת התלונה. כמו כן, דומה כי שמיעת הראיות ביחס לאישום זה בקובלנה עלולה לאלץ את בית המשפט להכריע באותן סוגיות עובדתיות התלויות ועומדות גם בפני לשכת עורכי הדין, ומכיוון שההליך שעליו מתבססת הקובלנה באישום זה הוא התלונה בלשכת עורכי הדין, מן הראוי היה שקודם תתברר התלונה בלשכת עורכי הדין ורק לאחר מכן יתברר האישום דנן במסגרת קובלנה זו. קושי זה הועלה בפני הצדדים, אך הקובל מאן להמתין עד להכרעת התלונה בלשכת עורכי הדין. לפיכך, בשלב זה, יש להתקדם בשמיעת הראיות בקובלנה. עם זאת, ככל שבהמשך ההליך יעלו נתונים המצדיקים שקילה מחדש, לא מן הנמנע כי תינתן החלטה

המעכבת את המשך שמיעת ההליך ביחס לאישום זה עד לקבלת הכרעת לשכת עורכי הדין.

באשר לטענה כי ניתן פסק דין אזרחי במסגרת תביעת הקובל את הנאשם על בסיס אותן הטענות ממש, הרי שכאמור לעיל, בהתאם לדין, ממצאי פסק הדין האזרחי שניתן כנגד הנאשם בבית משפט השלום אינם מחייבים בהליך הפלילי ופסק הדין אינו מהווה ראיה בהליך הפלילי, באשר מדובר בהליכים שונים, הן מבחינת סדרי הדין ודיני הראיות והן מבחינת היסודות הדרושים להוכחה. באשר לשאלת האפשרות לעשות שימוש בדוקטרינת ה"השתק פלוגתא" בהליך פלילי על יסוד ממצאים בהליך אזרחי מקביל, הרי שהכלל הוא שממצאים שכאלו אינם יכולים להקים "השתק פלוגתא", אך הפסיקה הותירה פתח לבחינת החלת הדוקטרינה במצבים אלו עת נקבעו ממצאים פוזיטיביים ובנסיבות מסוימות (ראו: עניין ג'ימי צור). מובן כי בנסיבות אלו הקובל נוטל על עצמו סיכון שטענת ה"השתק פלוגתא" תתקבל בסוגיה זו, אך בכל מקרה על מנת לקבוע האם נסיבות המקרה דנן מצדיקות את הפעלת דוקטרינת ה"השתק פלוגתא" יש צורך לשמוע את הראיות והעדויות.

אשר על כן, בשלב זה, טענת ההגנה ביחס לאישום/אירוע זה, כטענה מקדמית, נדחית.

אישום/אירוע שישי

על פי הנטען באישום זה, ביום 5.6.14 הנאשם חזר ופנה לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין וחזר על דיבתו בבטות חמורה, עת ייחס לקובל שורה ארוכה של עבירות, ובעיקר חזר וייחס לקובל עבירת גניבה ואף תיאר את הקובל במילים: "העברין המסוכן". הואיל ואין כל בסיס לאמור בפנייה זו לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, ומאחר שהנאשם פעל במכוון על מנת להכפיש את הקובל, מייחס לו כתב הקובלנה ביצוע עבירות לפי סעיפים 6 ו-8 לחוק איסור לשון הרע.

לטענת ההגנה גם פנייה זו לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין חוסה תחת הגנת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע ועל כן כתב הקובלנה אינו מגלה עבירה באישום זה. כמו כן, פסיקת בית המשפט בתביעה האזרחית שהגיש הקובל נגד הנאשם ושדחתה את תביעת הקובל בעוולת לשון הרע (ת"א (תל-אביב) 55770-10-13) רלוונטית גם ביחס לפנייה המוזכרת באישום השישי, באשר מדובר בפנייה המתייחסת לאותה התלונה ללשכת עורכי הדין.

לטענת הקובל מדובר בפנייה זו בחזרה על אותן טענות חסרות כל בסיס, הכוללות התגוללות על הנאשם בשלל טענות חמורות. גם פנייה זו היא חלק מהמסע הנקמני והשטני של הנאשם שמטרתו להכפיש במזיד את הקובל ואת שמו הטוב ולהשחיר את פניו. על כן לא עומדת לנאשם ההגנה האמורה בסעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, באשר הוא לא פעל בתום לב.

כאמור לעיל, אף אם די כי הנאשם יעורר ספק סביר בדבר קיומו של תום לב כאמור ואין לדרוש ממנו לנקוט אמצעים לפני הגשת התלונה כדי לבדוק את אמיתותה, הרי שמכיוון שבחינת קיומו של תום הלב מושתתת, בין היתר, על בחינה עובדתית של ראיות הצדדים והעדויות שיישמעו - לרבות בשאלת הבסיס להגשת התלונה, בשאלת כוונתו של הנאשם בעת הגשת התלונה ובשאלת אמונתו באמיתות התלונה - לא ניתן להכריע בטענה זו כטענה מקדמית כעת, וניתן יהיה לשוב ולדון בה בהמשך ההליך, לאחר שמיעת הראיות והעדויות בסוגיה.

גם בהקשר זה יוער, כי טוב היו עושים הצדדים אילו היו מסכימים להמתין עד להכרעת לשכת עורכי הדין בתלונה שהוגשה, או שהיו מסכימים למחוק גם אישום זה מכתב הקובלנה עד להכרעת לשכת עורכי הדין כאמור, שכן להכרעת לשכת עורכי הדין בקובלנה עשויה להיות השלכה על בחינת שאלת תום ליבו של הנאשם בהגשת התלונה, וכן שמיעת

הראיות ביחס לאישום זה בקובלנה עלולה לאלץ את בית המשפט להכריע באותן סוגיות עובדתיות התלויות ועומדות גם בפני לשכת עורכי הדין. נוכח עמדת הקובל, אשר מאן להמתין עם בירור אישום זה עד להכרעה בתלונה ללשכת עורכי הדין, הרי שגם ביחס לאישום זה, בשלב זה, יש להתקדם בשמיעת הראיות בקובלנה, אך עם זאת, ככל שבהמשך ההליך יעלו נתונים המצדיקים שקילה מחדש, לא מן הנמנע כי תינתן החלטה המעכבת את המשך שמיעת ההליך ביחס לאישום זה עד לקבלת הכרעת לשכת עורכי הדין.

אשר על כן, בשלב זה, טענת ההגנה ביחס לאישום/אירוע זה, כטענה מקדמית, נדחית.

אישום/אירוע שביעי

על פי הנתען באישום זה, ביום 16.7.14 שלח הנאשם למשרד הקובל הודעת פקס כתובה באותיות בשפה הקירילית, אשר אליה נחשפו גם גורמים נוספים, לפיה האשים הנאשם את הקובל בהתנהגות חמורה ומסוכנת ואף כינה את הקובל עברין מסוכן. מאחר שאין כל בסיס לאמור במכתב זה, מאחר שנחשפו לתוכן המכתב גורמים נוספים, ומאחר שהנאשם פעל במכוון על מנת להכפיש את הקובל, מייחס לו כתב הקובלנה ביצוע עבירה לפי סעיפים 6 ו-8 לחוק איסור לשון הרע.

לטענת ההגנה, כתב הקובלנה אינו מגלה עבירה באישום זה, שכן מדובר במסמך שנשלח אישית לקובל, למשרדו. כתב הקובלנה אינו מפרט את הגורמים הנוספים שנחשפו למכתב. הקובל צירף תצהיר של אדם אחד בלבד, טכנאי שעבד במשרדו של הקובל ואינו דובר עברית, שלטענתו נחשף למכתב. אין בכך כדי לגבש עבירה לפי חוק איסור לשון הרע.

לטענת הקובל המכתב נחשף לטכנאי שעבד במשרדו. המכתב נשלח בשפה הקירילית, ולכן הקובל נאלץ לפנות לאדם אחר שיקרא את המסמך ויתרגם אותו עבורו, וכך אותו אדם נחשף לדיבה שבמכתב.

על פי הוראת סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע תנאי להתקיימות העבירה הפלילית של לשון הרע הוא כי הפרסום הגיע לשני אנשים לפחות, לבד מהנפגע. כתב הקובלנה מסתפק בתיאור "גורמים נוספים" שנחשפו למכתב, אך הוא אינו מפרט כמה אנשים נחשפו למכתב ולתוכנו ומה פרטיהם. הקובל ציין בתגובתו אדם אחד נוסף שנחשף למכתב מלבדו, אותו טכנאי שעבד במשרדו.

בנסיבות בהן, מחד גיסא, מדובר במכתב שמוען אישית לקובל ונשלח ישירות למשרדו, להבדיל ממכתב שנשלח לגורם חיצוני, ומאידך גיסא, המכתב ששלח הנאשם כתוב בשפה שהקובל אינו דובר, כך שהנאשם צריך היה לצפות שהמכתב ייחשף בפני גורמים נוספים לשם תרגומו - יש הכרח כי כתב הקובלנה יפרט את כמות האנשים שנחשפו למכתב פרט לקובל, את פרטיהם, ואת נסיבות חשיפת המכתב בפניהם.

על כן, אישום זה, בנוסחו הנוכחי, אינו יכול לעמוד באשר חסרים בו פרטים מהותיים הנחוצים לכך שיגלה עבירה.

אשר על כן, בשלב זה, טענת ההגנה ביחס לאישום/אירוע זה מתקבלת, ואישום/אירוע זה ימחק מכתב הקובלנה המתקוק, עד אשר הקובל יתקן את כתב הקובלנה ויצוין בו את הפרטים החסרים כאמור, ככל שיתקן.

אישום/אירוע שמיני

על פי הנטען באישום זה, ביום 9.2.15, במסגרת כתב הגנה שהגיש הנאשם, בתביעה שהגיש נגדו הקובל, הנאשם חזר והטיח בקובל רשימת עבירות פליליות חמורות שכביכול ביצע, אותה רשימת עבירות שכאמור שלח הנאשם גם לגורמים נוספים. מאחר שאין כל בסיס לאמור בכתב ההגנה, ומאחר שהנאשם פעל במכוון ובאופן שיטתי על מנת להכפיש את הקובל, מייחס לו כתב הקובלנה ביצוע עבירה לסעיף 6 לחוק איסור לשון הרע.

לטענת ההגנה, כתב הקובלנה כולל ציטוט של כתב ההגנה במסגרת תיק 5269-01-15. אשר על כן, מדובר בתוכן המהווה פרסום מותר לפי סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, הקובע למעשה הגנה מוחלטת, ומכאן שכתב הקובלנה אינו מגלה עבירה באישום זה.

הקובל מאשר כי התוכן המופיע בכתב הקובלנה הוא אכן ציטוט מכתב ההגנה האמור, וכן הוא מאשר כי דברים הנאמרים בכתב הגנה לא יכולים להוות לשון הרע, למעט במקרים חריגים וקיצוניים. עם זאת, טוען הקובל, כי טענותיו האמורות של הנאשם שנפרשו בכתב ההגנה, הוצגו גם בפני לשכת עורכי הדין ובפני משרד מבקר המדינה וגורמים נוספים.

כאמור, אין מחלוקת שאישום זה מבוסס על ציטוט של כתב ההגנה שהגיש הנאשם בתיק האמור.

סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע קובע באופן גורף ובלתי מסויג כי: **"לאישמשעילהלמשפטפליליאואזרחי - ... (5) פרסוםע"שופט, חברשלביתדיןדתי, בורר, אואדםאחרבעלסמכותשיפוטיתאומעיןשיפוטיתעלפידין, שנעשהתוךכדידי ובפניהםאובהחלטתם, אופרסוםעלידיבעלדין, באכוחושלבעלדיןאועד, שנעשהתוךכדידיןכאמור".**

פסיקת בית המשפט העליון אימצה מבחן מרחיב להגדרת דרכי פרסום שעליהן תחול ההגנה של הפרסום המותר לפי סעיף 13(5). כך, נקבע כי ההגנה תחול גם על: **"כל צעד הננקט בקשר עם ההליך בכל שלב משלביו השונים, לרבות כל פניה בכתב ומסמך הנדרש במהלך הרגיל של המשפט ומשמשו כהלכה. יחול על כתבי טענות, תצהירים ואף על חלופי מסמכים המוחלפים בין בעלי הדין לפני הגשתם למשפט".** [ראו: ע"פ 634/73 שלמה זיידמן נגד מדינת ישראל, פ"מ כח(2), 620; הדגשה שלי, י.ג.].

בית המשפט העליון קבע לא אחת כי ההגנה בסעיף 13(5) היא הגנה מוחלטת (ראו, למשל, דברי כבוד השופט ברנזון בפרשת זיידמן הנ"ל, וכן הפסיקה ברע"א 1104/07 חיר נ' גיל (ניתן ביום 19.8.2009)). אכן, בתי המשפט בערכאות השונות לאתמידפרשואתההגנה האמורהכמוחלטת, ובמקריםשוניםנקבעכיעדייןייתכנומקריםקיצוניים ויוצאי דופן בהםהתוכןלאיחסהתחתההגנהשלסעיף. אולם נקבע כי אותם מקרים יהיו חריגים ויוצאי דופן ביותר, מקרים בהם נפרצו כל גבולות המקובל בהליך עד אשר יש לראות בדברים ככאלו שאינם מהווים עוד חלק מההליך המשפטי.

על כן, סבורני כי התוכן המפורט באישום זה, המבוסס על ציטוט של כתב ההגנה שהגיש הנאשם, מהווה פרסום מותר לפי סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע. לדידי, חרף הטענות הקשות הכתובות בכתב ההגנה, בשים לב לטיב הסכסוך ולמהות ההליך, אינני סבור כי פרסומן של הטענות בכתב ההגנה הוא מעשה כה קיצוני, חריג ויוצא דופן עד אשר הוא מהווה חלק נפרד מהדין באותו הליך.

העובדה שטענות הנאשם שנפרשו בכתב ההגנה הוצגו גם בפני לשכת עורכי הדין ובפני משרד מבקר המדינה, אינה משנה לעניין זה מאחר שאישום זה עוסק רק בפרסום במסגרת כתב ההגנה, וכתב הקובלנה כולל אישומים נפרדים ביחס לפרסומים שנעשו ללשכת עורכי הדין ולמבקר המדינה.

אשר על כן, טענת ההגנה ביחס לאישום/אירוע זה מתקבלת, ואישום/אירוע זה ימחק מכתב הקובלנה המתוקן.

אישום/אירוע תשיעי

על פי הנטען באישום זה, בחודשים אפריל-מאי 2015 לערך פנה הנאשם למוסד מבקר המדינה בפניה כנגד לשכת עורכי הדין בטענה לעיכוב הבירור של תלונתו כנגד הקובל, ובמסגרת פניה זו למבקר שטח הנאשם את דיבתו על הקובל ברמה חמורה ועוצמתית, כשייחס לקובל עבירות פליליות. מאחר שאין כל בסיס לאמור כנגד הקובל בפניה זו למבקר המדינה, ומאחר שהנאשם פעל במכוון ובאופן שיטתי על מנת להכפיש את הקובל, מייחס לו כתב הקובלנה ביצוע עבירה על פי סעיף 6 לפי חוק איסור לשון הרע.

לטענת ההגנה הפניה למבקר המדינה חוסה תחת הגנת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע ועל כן כתב הקובלנה אינו מגלה עבירה באישום זה.

הקובל טוען, מנגד, כי מדובר בפניה חסרת כל בסיס, בה ביקש הנאשם לתקוף את התנהלות לשכת עורכי הדין בבירור תלונתו כנגד הקובל, ושבמסגרתה הנאשם הזכיר את שמו של הקובל פעמיים, תוך שהוא שוטח את דיבתו כנגד הקובל בפני המבקר בכוונה להכפיש את שמו. בנסיבות אלו, ומשהוכח שהנאשם יצא למעשה למסע גורף להכפיש במזיד את הקובל ואת שמו הטוב, הרי שלא עומדת לנאשם ההגנה האמורה בסעיף 15(8), באשר הוא לא פעל בתום לב. כמו כן, לא עומדת לנאשם ההגנה האמורה בסעיף 13(5), משום שמבקר המדינה אינו בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית בהקשר של התלונה הנדונה.

כאמור לעיל, אף אם די כי הנאשם יעורר ספק סביר בדבר קיומו של תום לב כאמור ואין לדרוש ממנו לנקוט אמצעים לפני הגשת הפניה למבקר כדי לבדוק את אמיתותה או את אמיתות האמור בתלונה ללשכת עורכי הדין, הרי שמכיוון שבחינת קיומו של תום הלב מושתתת, בין היתר, על בחינה עובדתית של ראיות הצדדים והעדויות שיישמעו - לרבות בשאלת הבסיס להגשת הפניה, בשאלת כוונתו של הנאשם בעת הגשת הפניה, בשאלת אמונתו באמיתות הפניה, ובשאלת הסיבה לציון שמו של הקובל ופרטים נוספים בפניה - לא ניתן להכריע בטענה זו כטענה מקדמית כעת, וניתן יהיה לשוב ולדון בה בהמשך ההליך, לאחר שמיעת הראיות והעדויות בסוגיה.

אשר על כן, בשלב זה, טענת ההגנה ביחס לאישום/אירוע זה, כטענה מקדמית, נדחית.

אישום/אירוע עשירי

על פי הנטען באישום זה, ביום 22.6.15 הגיש הנאשם תלונה כנגד הקובל לרשויות מע"מ, ובה הוציא דיבתו בכך שטען כי הקובל ניסה לקבל החזר מס שלא כדין, וכי לא הנפיק חשבוניות. מאחר שאין כל בסיס לאמור כנגד הקובל בתלונה זו, ומאחר שהנאשם פעל במכוון ובאופן שיטתי על מנת להכפיש את הקובל, מייחס לו כתב הקובלנה ביצוע עבירה על פי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע.

לטענת ההגנה הפניה למע"מ חוסה תחת הגנת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, במיוחד כאשר בירור התלונה טרם הסתיים והיא ממתינה להכרעה במע"מ, ועל כן כתב הקובלנה אינו מגלה עבירה באישום זה. כמו כן, התלונה הוגשה לאחר שהקובל התלון ראשון כנגד הנאשם במע"מ.

הקובל טוען, מנגד, כי הגנת סעיף 15(8) לחוק לא רלוונטית לצורך התלונה במע"מ. כמו כן, אף אם הגנת סעיף 15(8) לחוק חלה גם ביחס לתלונה במע"מ, הרי שמדובר בתלונה חסרת כל בסיס שכל מטרתה להוציא את דיבתו ולהכפיש את שמו בחוסר תום לב קיצוני. בנסיבות אלו, ומשהוכח שהנאשם יצא למעשה למסע גורף להכפיש במזיד את הקובל ואת שמו הטוב, הרי שלא עומדת לנאשם ההגנה האמורה בסעיף 15(8), באשר הוא לא פעל בתום לב.

ראשית, בהתאם לנוסחו של סעיף 15(8) לחוק איסור לשון, המדבר על הגשת תלונה ל"רשות המוסמכת לקבלת תלונות על הנפגע אולח קורבנין המשמשנושא התלונה", נראה כי, על פני הדברים, הגנה זו כן רלוונטית ביחס לתלונה במע"מ. עם זאת, כאמור לעיל, אף אם די כי הנאשם יעורר ספק סביר בדבר קיומו של תום לב כאמור ואין לדרוש ממנו לנקוט אמצעים לפני הגשת התלונה כדי לבדוק את אמיתותה, הרי שמכיוון שבחינת קיומו של תום הלב מושתתת, בין היתר, על בחינה עובדתית של ראיות הצדדים והעדויות שיישמעו - לרבות בשאלת הבסיס להגשת התלונה, בשאלת כוונתו של הנאשם בעת הגשת התלונה, ובשאלת אמונתו באמיתות הפניה - לא ניתן להכריע בטענה זו כטענה מקדמית כעת, וניתן יהיה לשוב ולדון בה בהמשך ההליך, לאחר שמיעת הראיות והעדויות בסוגיה.

גם בהקשר זה יוער, כי טוב היו עושים הצדדים אילו היו מסכימים להמתין עד להכרעת מע"מ בתלונה שהוגשה, או שהיו מסכימים למחוק אישום זה מכתב הקובלנה עד להכרעת מע"מ כאמור, שכן להכרעת מע"מ בתלונה עשויה להיות השלכה על בחינת שאלת תום ליבו של הנאשם בהגשת התלונה. כמו כן, דומה כי שמיעת הראיות ביחס לאישום זה בקובלנה עלולה לאלץ את בית המשפט להכריע באותן סוגיות עובדתיות התלויות ועומדות לחקירה ולבדיקה גם בפני מע"מ, ומכיוון שההליך העיקרי הוא התלונה למע"מ וההליך המשני הוא הקובלנה, הנשענת על התלונה למע"מ, מן הראוי היה שקודם תתברר התלונה במע"מ ורק לאחר מכן יתברר האישום דנן במסגרת קובלנה זו. מאחר שהקובל מבקש להמשיך בשמיעת הקובלנה גם באישום זה בכל זאת, בשלב זה, יש להתקדם בשמיעת הראיות בקובלנה גם באישום זה. עם זאת, ככל שבהמשך ההליך יעלו נתונים המצדיקים שקילה מחדש, לא מן הנמנע כי תינתן החלטה המעכבת את המשך שמיעת ההליך ביחס לאישום זה עד לקבלת ההכרעה בחקירת מע"מ.

אשר על כן, בשלב זה, טענת ההגנה ביחס לאישום/אירוע זה, כטענה מקדמית, נדחית.

אישום/אירוע אחד עשר

על פי הנתען באישום זה, ביום 30.11.15, במסגרת הליך ערעור בבית משפט המחוזי, לאחר שהתבקשו על ידי השופט שישב בדין לנסות להגיע להסכם פשרה, איים הנאשם על הקובל מחוץ לאולם בית המשפט, בכך שאמר לו בהיותו נסער כי פשרה מבחינתו תיתכן: **"אם תלך עכשיו ותוותר על הרישיון שלך בלשכה לכל החיים, אני מוכן לקחת בחזרה התלונה שלי מהלשכה"**, וזאת תוך שהוא מצביע לעבר בניין הלשכה שזה 600 מטר בקו אווירי.

כמו כן, במהלך הדיון, חזר הנאשם וטען בפני בית המשפט **"אני לא מסכים שהוא ימשיך לעבוד כעו"ד, הוא פשוט תופס אנשים חלשים. אם אני ממשיך בדברים שלי יכול להיות שהוא יכנס לכלא. כל זמן שהוא מופיע ברשימה של עו"ד"**. בכך ביצע הנאשם עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין ועבירה של מהומה ועלבון במקום ציבורי, על פי סעיף 194(ב) לחוק העונשין.

הנאשם מכחיש כי איים על הקובל. לטענתו הוא לא אמר לקובל את האמרה שייחס לו מחוץ לאולם בית המשפט. עם זאת, הנאשם מאשר כי אמר לקובל את המיוחס במהלך הדיון בבית משפט, אך דבריו אלו אינם מהווים איום מבחינה

משפטית.

הקובל טוען מנגד כי הנאשם אמר את הדברים, ובכך איים עליו. בנוסף טען, כי דבריו של הנאשם מחוץ לאולם בית המשפט נאמרו בנוכחות עו"ד נוסף עמו מיועד הקובל.

ברי כי הכחשתו של הנאשם את אמירת הדברים המיוחסים לו בכתב הקובלנה אינה מהווה בסיס לטענה מקדמית, שכן יש לשמוע ראיות ועדויות על מנת להכריע בסוגיה זו.

טענת ההגנה לפיה הדברים המיוחסים לנאשם בכתב האישום אינם מהווים איום מבחינה משפטית היא טענה מורכבת יותר. בשים לב לטענת הקובל, לפיה אין כל בסיס לפניית הנאשם ללשכת עורכי הדין, וכל מטרת הפנייה היא להכפיש את הקובל ואת שמו הטוב, סבורני כי נכון יהיה לשמוע את הראיות ואת העדויות טרם הכרעה בסוגיה זו.

אשר על כן, ועל אף הקשיים המובנים באישום/אירוע זה, בשלב זה, טענת ההגנה ביחס לאישום/אירוע זה, כטענה מקדמית, נדחית.

כמו כן, יצוין כי הקובל ייחס לנאשם עבירה של מהומה ועלבון במקום ציבורי על פי סעיף 194(ב) לחוק העונשין, אך ההגנה לא העלתה טענות בעניין והתייחסה רק לעבירת האיומים.

בשולי הדברים, אעיר, כי בשים לב למורכבות האמורה, והגם שהטענה המקדמית נדחתה, מוצע לקובל לשקול האם נכון מבחינתו לעמוד על אישום זה.

סוף דבר

לאור כלל האמור לעיל, אני מורה כדלקמן:

- א. **אישומים/אירועים 2 ו-8 יימחקו מכתב הקובלנה המתוקן;**
- ב. **אישום/אירוע 7 ימחק מכתב הקובלנה המתוקן, אלא אם כן יתוקן כאמור בהחלטה זו;**
- ג. **טענות ההגנה, כטענות מקדמיות, ביחס לאישומים/אירועים 1, 3, 4-6, 9-11 נדחות בשלב זה;**
- ד. **הקובל ישקול בשנית האם עומד הוא על הותרת אישומים/אירועים 3 ו-11 בכתב הקובלנה המתוקן, וזאת בהמשך להערות דלעיל;**
- ה. **הקובל ישקול בשנית האם לא נכון יותר להמתין עד להכרעת לשכת עורכי הדין ורשויות החקירה במע"מ ביחס לתלונות שהגיש הנאשם כנגדו, בטרם בירור האישומים/האירועים 5, 6, 9 ו-10, וזאת בהמשך להערות דלעיל;**
- ו. **הקובל יגיש עד ליום 11/7/18 כתב קובלנה מתוקן, לאחר מחיקת האישומים/האירועים ותיקון האישומים/האירועים בהתאם לאמור לעיל בהחלטה זו;**
- ז. **לאחר הגשת כתב הקובלנה המתוקן כאמור, ייקבע מועד להקראה ולמסירת גדר הכפירה מפורט ועדכני.**

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ח, 09 אפריל 2018, בהעדר
הצדדים.